

ΦΙΛΟΜΗΛΑ Ι. ΑΡΑΚΟΤΑΝΗ

Ο θάνατος νεαρᾶς κόρης, ὡραίας τὴν ψυχὴν καὶ τὴν μορφήν εἶναι ἀπὸ τὰς θλιβερωτέρας ἐντυπώσεις, ἃς μᾶς παρέχει ἡ ζωὴ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Ὁ θάνατος κόρης εὐγενοῦς τὴν διάπλασιν καὶ τὴν μόρφωσιν, καλλιτεχνικῆς φύσεως, εἰς ἡλικίαν δέκα ἐννέα ἐτῶν, συνθλίβει τὴν καρδίαν καὶ τοῦ πλέον ἀγνώστου καὶ ξένου. Καὶ τοιοῦτος πικρὸς θάνατος ἦτο ὁ τῆς ἀτυχεστάτης νεάνιδος *Φιλομήλας Δρακούλη*, συμβᾶς ἐν Ἀθήναις τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου. Ἡ νεκρικὴ παρέλασις τοῦ

άνθροστεφοῦς φερέτρου τῆς τρυφερᾶς παρθένου διὰ μέσου τῶν ἀθηναϊκῶν ὁδῶν συνεκίνησε καρδίας καὶ ὑγρανεν ἀπείρους ὀφθαλμούς.

Μὲ θέλγητρα, μὲ ἰδανικὰ ψυχῆς, μόλις ἀνθίζουσα ἐν τῇ ζωῇ, ἀβροτάτη κόρη, καλλονὴ χαρίεσσα, τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν λατρείαν ἐξεγείρουσα πικντοῦ, ὅπου ἐνεφανίζετο, ἰδίως κατὰ τὰς μαγικὰς θερινὰς ἐσπέρας ἐν Φαλήρῳ, τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἀγάπην διαχέουσα περίξ της εἰς ὄλους ὄσους τὴν ἐγνώρισαν, ἡ σεμνὴ κόρη, ἦτο ἀπὸ τὰ μοναδικὰ ἐκεῖνα ἀνθηρὰ πλάσματα, τὰ ὁποῖα ἐγκαταλείπουσιν ἀνεξάλειπτον ἐντύπωσιν τόσον διὰ τὴν καλλονὴν τοῦ προσώπου, ὅσον διὰ τὰ προτερήματα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος.

Θυγάτηρ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει διακεκριμένου ὁμογενοῦς ἱατροῦ κ. *Ἰωάννου Δρακούλη*, εἶχεν ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας μετὰ τῆς μητρὸς της κατόπιν τῶν τελευταίων ἐθνικῶν γεγονότων. Δυστυχῶς τὸ εὐκραές καὶ λεπτὸν ἀθηναϊκὸν κλίμα, ὁ γλαυκὸς ἀττικὸς οὐρανός, ὃν τσοάκις ἀπὸ μακρὰν ἐπόθησε καὶ ἐπεζήτησε, δὲν ἠδυνήθησαν, ὅπως καὶ ἀπασαι τῆς ἐπιστήμης αἱ βοήθειαι καὶ τῶν φιλοστόργων οἰκείων της αἱ μέριμναι, νὰ συγκρατήσουν ἐν τῇ ζωῇ τὸ λεπτὸν αὐτὸ νεανικὸν ἄνθος, ὅπερ φθοροποιὸς καὶ ἀνίατος νόσος προσέβλεπε βασικάνως. Καὶ μίαν αὐγὴν μὲ τὸ σβύσιμον τῶν ἀστέρων, ἐσβέσθησαν καὶ οἱ μεγάλοι ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ της, καὶ μὲ τὸ πρῶινόν ἄσμα τῶν πτηνῶν ἐπετερύγισεν ἡ ἀγνή ψυχὴ της, αἱ δὲ Ἀθηναὶ τὴν εἶδον νεκρὰν πρὸ τοῦ νὰ τὴν ἴδου ἐτυχεῖ, πρὸ τοῦ νὰ τὴν ἴδου ζῶσαν.

Ἡ συμπαθεστάτη κόρη συνεχέντρου πλεῖστα εὐγενῆ χαρίσματα, ἰδιάζοντα δ' ἔρωτα τρέφουσα πρὸς τὰς Καλὰς Τέχνας, εἶχεν ἰδίως ἀνεπτυγμένην τὴν ἰδιοφυίαν τῆς ζωγραφικῆς, ἐὰν δ' ἔζη βεβιαίως τελείας τέχνης καὶ λεπτῆς ἀντιλήψεως καὶ ἐκτελέσεως ἔργα θὰ ἐποίει. Πάντοτε σπουδάζουσα, κατείχετο ὑπὸ τῆς ἀληθοῦς ἐκείνης θετικότητος, τῆς ἀνεκτιμητοῦ θελήσεως τοῦ νὰ μορφῶνῃ καὶ νὰ πλουτίξῃ τὸν ἑαυτὸν της χωρὶς νὰ φαίνεται εἰς κανένα . . . "Ὄντως ἰδανικὴ κόρη, μειδιώσα αἰωνίως, ἀποκρύπτουσα ἐπιχαρίτως πᾶσαν ἰδίαν θλιψίν, ὑπέροχος ἐν τῇ ἀπλότητί της, ἄρχουσα ἄνευ ἐπιπλάστου ἀγερωχίας καὶ μωρᾶς ἀλαζονίας . . . "Ἀπαντὰ τὰ πρωτόλεια, ὅσα ἐφιλοτέχνησεν ἡ ἀβρὰ πάλλευκος χεὶρ τῆς ἐμπνευσμένης νεάνιδος προδίδου, ὅτι ἐνεπνέετο ἐκ καλλιτεχνικοῦ πυρός, τὸ ὁποῖον ἐχάθη ὁμοῦ μὲ τὴν προώρως μαρανθεῖσαν χρυσῆν νεότητά της . . .

Καὶ ἀληθῶς, πλασμένη διὰ νὰ ζῇ μόνον ἐν τῇ σφαίρᾳ τοῦ καλοῦ, ἔζησεν ὡς ὄνειρον καὶ ὡς ὄνειρον ἐσβέσθη. Αὐγὴ ἰδεώδους, ἥτις ἔσβυσεν εἰς τὸν ἥλιον τῆς πραγματικότητος. Τὰ δάκρυα, ἅτινα ἐχύθησαν ἐπὶ τῇ τσοῦτον σκληρᾷ ἀπωλείᾳ τῆς δυσμοίρου κόρης, δὲν ἐξηράνθησαν ἀκόμη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς ὄλων ἐκείνων, οἵτινες τὴν ἐγνώρισαν, τὴν ἠγάπησαν καὶ τὴν ἐλάτρευσαν. Ἐθάπτετο ἡ *Φιλομήλα Δρακούλη* καὶ μαζύ της ἐθάπτετο ἐν καλλιτεχνικὸν τάλαντον, ἐμφυτευμένον τόσον ἐναρμονίως εἰς τὴν ποιητικωτάτην ψυχὴν τῆς γλυκυτάτης ἐκείνης ὑπάρξεως. . . .

ΦΙΛΟΜΗΛΑΙ ΔΡΑΚΟΥΛΗΙ

Παρά τὴν κλίνην ἀγωνιώσῃς κόρης ὠραίας καὶ προσφιλοῦς
 ἴσταται μήτηρ καὶ πρὸς τὸν Πλάστην ὄψοι δακρῶντας ὀφθαλμούς·
 δέετ' ἢ δύστηνος πλὴν ὁ Χάρων ἐνσκήψας λαῦρος καὶ φοβερός
 ἀρπάξει αἴφνης τὴν θυγατέρα ἀπ' τὰς ἀγκάλας γλυκειᾶς μητρός.
 Μάτηρ ἢ μήτηρ—Φιλῶ μου—κράζει καὶ τὴν θωπεύει καὶ τὴν φιλεῖ
 τὰ ὠραῖα ἑμμάτια μένονν κλεισμένα, τ' ὠραῖον στόμα δὲν τῆς μιλεῖ.
 «Φεύγεις Φιλῶ μου καὶ ποῦ μ' ἀφίνεις; ἔς τὰ ξένα μέρη θ' ἀναπανθῆς
 χωρὶς νὰ ἴδῃς γλυκὴν πατέρα καὶ τ' ἀδελφάκια σου ν' ἀσπασθῆς;»
 Μάτηρ ὀδύρεται ἀπελπισ μήτηρ καὶ τῶν δακρῶν της χύνει ρουνοῦς
 ἢ κόρη ἄνους δὲν τὴν ἀκούει, ἀπέπητ' ἤδη ἔς τοὺς οὐρανοῦς.

✱

«ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΣΤΟΑ», τὸ ἐγκριτὸν τοῦτο ἡμερολόγιον, τὸ ἀντιπροσωπεῖον τὴν φιλολογικὴν ἡμῶν κίνησιν καὶ τὸ διασαλπίζον πᾶν νέον ἔργον δυνάμενον νὰ καταλάβῃ θέσιν ἐπίζηλον εἰς τὴν πολιτείαν τῶν γραμμάτων, ξενίζει εἰς τὰς στήλας αὐτῆς ποιήσεις τινὰς τοῦ νεαροῦ ἐκ Μακεδονίας ποιητοῦ κ. Γεωργίου Σαΐακτοῦ. Πλὴν τῶν ποιημάτων, τὰ ὁποῖα θὰ κοσμήσωσι τὸ εἰρημένον ἡμερολόγιον, ὃ διακεκριμένος διευθυντῆς αὐτοῦ ἐκρίνειν εὐλογον νὰ δημοσιεύσῃ καὶ τὴν συμπαθῆ εἰκόνα τοῦ εὐέλπιδος ποιητοῦ, τοῦ τόσα ὠραῖα καὶ χαριτωμένα ποιήματα γράφοντος. Ὁ χῶρος δυστυχῶς δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ γράψωμεν ἢ ὀλίγας τινὰς λέξεις περὶ τῶν ποιημάτων τούτων, εἰλημμένων ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς ἐπιγραφομένης «Παράπονα» εἰς τὰ ὁποῖα ἐνυπάρχουν ἀκριβῶς τὰ στοιχεῖα τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ἀληθῆ ἐκείνην ποίησιν τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω βάλουσαν καὶ σπινθηρίζουσαν ἐξ ἰδίας λάμψεως. Ἡμέραν τινὰ μεταθάντες παρὰ τῷ πολυτίμῳ ἡμῶν φίλῳ κ. *Ι. Ἀρσένῃ*, κατὰ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Θ. ΣΑΪΑΚΤΗΣ

τύχην ἐπὶ τοῦ γραφείου του εὔρομεν χειρόγραφόν τι ἐμπεριέχον μερικὰς ποιήσεις τοῦ κ. Γεωργίου Σαΐακτοῦ. Ἀναγνώσαντες ἐπισταμέ-